

9 Les 1 Als je afscheid neemt ...

Juf Ruby is de juf van groep 6. Muzikaal weet zij van wanten en daarom studeert zij met groep 8 de musical in.

De meisjes stuurt ze de speelplaats op. „Hup hup hup, dames, naar buiten jullie. En zorg dat je over een halfuur de tekst van het lied uit je hoofd kent.”

Ze gaat bij de cd-speler staan en klapt in haar handen:

„Heren, heren, we nemen de melodie nog een keer door.”

Ze drukt op 'play' en zingt:

„Je staat te lachen en te huilen tegelijk.

Je geeft een hand, je geeft een zoen, je zegt: 'Tot kijk.

Ik hoop dat ik jou later nog een keertje tegenkom.'

Als je afscheid neemt ...

Als je afscheid neemt ...

Als je afscheid neemt, kijk je nog één keer om.”

Een van de jongens is Sem. Hij zingt niet graag in het openbaar, hij geneert zich ervoor, zeker voor dit liedje met die sentimentele muziek, maar vooruit ... Hij doet het voor juf Ruby, dat is een joviale juf, een opvallende verschijning. Sem heeft les van juf Ruby gehad in groep 6, twee jaar geleden. In die tijd lagen Sems ouders in scheiding. Sem herinnert zich nog goed dat hij ineens in snikken was uitgebarsten, zomaar onder topografie.

„Ga maar even de gang op, Sem,” had juf Ruby gezegd. „Ik kom zo bij je.” Ze had de klas aan het werk gezet en ze was met Sem gaan wandelen, over het paadje achter de school. Juf Ruby had een hand op zijn schouder gelegd. Ze had naar de reden van zijn huilbui gevraagd en ze had hem getroost.

Juf Ruby stapt op het podium. „Kom mannen, dansen!”

„Ik wil niet dansen,” roept Pim. „Ik wil voetballen. Is er geen voetbalmusical, juf?”

Juf Ruby reageert niet. Ze doet de danspassen voor en geeft instructies.

„Als je afscheid neemt ... – En dan draai je je om ... – Als je afscheid neemt ... – En dan loop je naar achteren ... – Als je afscheid neemt, kijk je nog één keer om ... – En bij dat ‘om’ kijk je dus om, de zaal in.”

Juf Ruby vraagt nog regelmatig hoe het met Sem gaat als ze hem tegenkomt, in de gang of op de speelplaats. Aan haar intonatie kun je horen dat ze het meent. Het klinkt niet routineus, niet als een cliché. Je voelt dat het oprechte interesse is.

De ellende is enorm meegevallen. Sem is nu de helft van de tijd bij zijn vader en de helft van de tijd bij zijn moeder. In de regel verloopt dat probleemloos. Volgend jaar wordt het misschien anders, op de middelbare school. Dan moet hij twee keer per week verkassen met alle schriften en boeken die hij dan heeft. 's Maandags naar zijn moeder, vrijdags naar zijn vader.

„Dat is een kwestie van organisatie,” heeft Sems vader gezegd.

Juf Ruby klapt weer in haar handen: „Dansen jullie, en zingen! Niet met van die iele stemmetjes. Dit is een basisschool en geen bejaardenhuis. Gooi het er maar eens uit, zing naar hartelust!” Ze drukt voor de zoveelste keer op ‘play’, ze telt de maten van de intro. „Vijf, zes, ja, nu!”

De jongens bewegen zich houtherig over het podium, ze doen het niet erg serieus. Pim steekt zijn been uit en de andere jongens struikelen eroverheen. Zo lijkt het tenminste nog een klein beetje op voetballen!